

14
3/9
PROTOKÓŁ

Warszawa, dnia 28 listopada 1949 r. Sędzia Mag. Lena Skonieczna
 , działając na zasadzie Dekretu z dnia 10 XI. 1945 r.
 (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 293) o Głównej Komisji i Okręgowych Komisjach
 Badania Zbrodni niemieckich w Polsce, jako członek Głównej Komisji, prze-
 słuchał w trybie art. 255 w związku z art. 107, 115 ..... Kodeksu Postępo-
 wania Karnego niżej wymienioną osobę, która zeznała co następuje:

Nazywam się

Nazwisko i imię: z d. Murawska Idenowicz Joanna
 Data i miejsce urodzenia: W-wa 22. 5. 1925
 Imiona rodziców: Henryk i Józefa z d. Neufeld
 Zawód ojca: bandziwicz
 Przynał. państw. i narod.: polskie
 Wyznanie: katolicko - kat
 Wykształcenie: absolwentka wydr. lekarskiego
 Zawód: —
 Miejsce zamieszkania: osiedle Kraków ul. Piłsudskiego Hotel Francuski
 Karalność: ul. Karłowicza Tamka ^{pols. Nr. 81} 5 m. 1. niekarana.

Od 15 czy 16-go sierpnia 1944 roku, daty dokładnie nie
 pamiętam, przebywałam na ul. Kłosewskiej w domu
 Nr. 55. Dnia 2-go września 1944 roku (Miejscy zaczęli zej-
 mować Jadycę, po uprzednim zbombardowaniu z amodo-
 lot. Jak mi się wydaje, Jadycę była zajmowana od
 strony Wilanowa, przez oddziały żołnierzy niemieckich
 w mundurach kolubów, którzy przysposili się ustąpić.
 Ciężki niemiecki zastrzyk się na polu. Atens / Świadeli
 kryje takie sytuacyjny teren zbrodni / Niemcy wstąpi
 podążkowo do piwnicy, w której zgromadzone była lud-
 ność domu Nr 55 przy ul. Kłosewskiej, w tym czasie, ta-
 my tylko przeklemy parę osób. Następnie zaczęli krzycić,
 żeby wychodzić. Wstawili nas w grupie od 25-35 osób pod
 ścianą domu od strony pola. Z trzech stron stały
 karabinny maszynowe. Ja unieję mówić po niemiecku,

15
 spotkałam również, co dwa w domu rodzic. Powiedzie-
 li mi, że postanowili odprowadzić do klanonu
 Dominikańców na Stwiercie. Jednak po chwili
 zaczęli wracać do poprzedniej ludności. Wyp-
 cy padli. Niemcy po niedługim czasie przeszli stąd
 do następnej wili przy ul. Kłasysewskiej, skąd
 znów dochodziły do nas kłuki i stręki. Je-
 tam w domu. Miałam przetrwać lewej ręki - niedo-
 ka, prawej nogi i pozostała. Chciałam się jedynie
 czempedziej wycofać z miejsca egzekucji, gdyż ob-
 wato mi się, że Niemcy tu znowu wrócą. Wy-
 cofałam się więc razem z sypn byłym mężem
 Andrejem Brandeburskim tam. Obecnie prawdo-
 podobnie przy ul. Sustrze 38, i z jemu jednym
 mężczyzną, który miał drogię przed powstaniem
 na Sustrze pod Nr. 3, w kierunku naszej białej pol-
 nej drogi. Jechąc przed nami wycofali się z grupy
 kilku innych zabitych i rannych, Lucjan Polubski,
 adresu jego nie znam, którego adres może mieć
 Michai Baran, tam. przypuszczalnie Sustrze 38.
 i pan Zajczyk, który później zginął. Dostrzegaliśmy
 się do drągi polnej. Tu spotkał się na ciele
 niemieckiej zbrojny z 4 żołnierzami. Niemcy ci skiero-
 wali nas do klanonu Dominikańców. Z klan-
 tonu jako ciężko ranna dostata się do szpitala
 św. Duchy w Konstantynie. Tu spotkałam się z
 Michaiem Baranem, który opowiedział nam, że
 Niemcy faktycznie powrócili raz jeszcze w miejsc-
 ce egzekucji i dobili żyjących jemu. To same
 wykarczta ekhumacja przeprowadzona we tym
 terenie wiosną 1945 roku.

Podobne egzekucje na ludności cywilnej dokonali
 Niemcy i w innych domach przy ul. Podbelańskiej.
 W egzekucji z dnia 2-go września 1944 roku przy
 ul. Kłasysewskiej 55 zginęli między innymi: Blanka
 Wanda, Haladin Janina, prof. Szkalicki, Zajczyk i Andria-
 -jego Stwierca, Maria Baranowa jej córka Jęzka, Anna
 Brykalska - starszka 70-letnia, podrodzina Rudkowskich
 w liczbie 4 osoby - stali mieszkańcy tego domu.
 Na tym przekrocie relacji i odwołanie.
 Prof. Kłasysewskiej: Janina Murawie - Kłasysewskiej